

The return of the 'Voice of the Michiel de Ruijterwacht'.

Lang verwacht, toch gekomen. Het is er weer!
Die ongelooflijke, Italiaans gekruide, niet te versma-
den, stormachtige, sensationele, onthullende, betove-
rende, sensuele, magische en uiteraard kritische
'Voice of the Michiel de Ruijterwacht'. Eindelijk! wordt
de 'Scout koerier' weer interessant [zo,zo!] om te
lezen.

Het heeft ruim een jaar geduurd voordat er weer een
'Voice' gepubliceerd werd en in die tijd heeft
een aasgier, zichzelf 'Kaa' noemend, de kans
schoon gezien haar stukjes te betitelen met
de 'Voice from'.

Dit is plagiaat van het goedkoopste soort.
Wij vermoeden dat hier meer personen achter-
zitten dan 'Kaa' zelf, daar zij ten tijde van
de triomfen van de 'Voice of' nog geen actief lid van
onze groep was, zodat onze verdenkingen zich tegen de
hele Zaterdagmorgenleiding richten. Dat je geen fanta-
sie hebt is tot daar aan toe. Maar ga dan niet ander-
mans successen uitbuiten.

Ander onderwerp.

Tot grote vreugde van de koukleunen onder
ons is de winter '87/'88 laat (zeer laat)
doorgezet. Maar alleen de maand januari is
voor ons voldoende om het winteronderhoud
aan de boten in volle hevigheid los te
laten barsten.

Dit gebeurt vrij rigoureuus dit jaar, omdat
we de buikdenningen van de boten gaan zand-
stralen. Dit i.v.m. de leeftijd van sommige boten en de
daarmee gepaard gaande gebreken.

Zodra deze klus geklaard is begint het routinematige

onderhoud aan de boten, d.w.z.: schuren, meniën en verven. Dan is er nog het onderhoud aan vlonders, doften, en het zgn. rondhout (riemen, gaffels, gieken en masten).

Al dit onderhoud vormt de hoofdactiviteiten tot eind maart, wanneer de boten, in een perfecte staat, weer terugkeren naar Nieuwkoop. Ze in een perfecte staat houden is al sinds mensenheugenis een groter probleem.

Januari is tegenwoordig traditioneel de maand voor een pooltocht. Nou is de naam 'pooltocht', deze winter ietwat overdreven, gezien de bizar hoge temperaturen, die begin januari geheerst en geteisterd hebben. Het was ongeveer warmer dan in juni '87 en ten tijde van ons herfstkamp vorig jaar. Maar traditie met de pooltocht is: weer of geen weer, de tocht gaat door. Of het nou -20°C of $+12^{\circ}\text{C}$ is, dat maakt dan niet uit. Dus 9 januari was het dan weer zover. Voor 18.00 uur moest er verzameld worden. Gewoontegetrouw zijn er altijd een stel lieden die menen altijd een kwartier later te kunnen komen. Na ampel beraad werd er besloten volgens schema te vertrekken (wel iets vertraagd), om ze zo deze vervelende gewoonte af te leren.

Of de duvel ermee speelt, precies op het moment dat we weg wilden rijden kwamen de telaarcomers eraan, zodat ze de mazzel hadden dat ze nog mee mochten.

Eindelijk was het moment dan toch daar: we vertrokken! Onderweg konden we in de auto constateren dat er een lichte regen uit de hemel naar beneden donderde, zodat er niet van een echte pooltocht sprake kon zijn.

Er werd koers gezet naar Soesterberg, alwaar onze leden de auto uitgezet werden met een routebeschrijving en een kompas. Terwijl de leden zich uit de naad liepen op hun tocht, ging de leiding zich te goed doen bij McDonald McDrive bij Huis ter Heijde. Dat werkt als volgt: Men komt eraan rijden en spreekt de bestelling in in een soort ANWB-praatpaal in rode uitvoering, met duidelijk positief verschil: men hoeft de auto niet uit! Vervolgens rijdt men de bocht om en betaalt aan

het eerste loket de eerder gedane bestelling. Men rijdt dan een meter of 5 verder, om daar de bestelling de auto ingeworpen te krijgen. Vervolgens is het zaak de junk-food binnen 6 meter op te 'vreten', omdat men anders de auto uit moet om de resten weg te gooien.

Met de service zit het wel goed bij McDonald, alleen dat voer van hun kan nog steeds niet de toets der kritiek doorstaan. Als je alles op hebt gegeten, en je vraagt je af wat je nou eigenlijk hebt gegeten, weet je dat niet omdat je eenvoudig niets proeft. Er bestaat een spreuk die zegt: 'Het oog wil ook wat'.

Ik denk dat dat in dit geval zeker opgaat, sterker nog: dit broodje hamburger met een drupje verdwaalde curry en dat ene uitje is alleen voor het oog bedoeld. Althans, na-vraag leerde mij dat mijn maag niks voelde, en mijn smaak-papillen niks geproefd hadden. Alleen mijn oog zag wat en mijn neus rook een weeïge, penetrante geur, en ik ben dan ook niet bereid te praten over dit onderwerp, zodat ik nu dus gauw doorga met de rest van het verhaal.

We reden naar het kampterrein, het PBC, in Baarn. We werden neergezet in het zgn. Amfitheater (of zoiets), voor ons soort simpele mensen: een enorme kampvuurkuil, dat meer weg had van een kolenafgraving op de St. Pietersberg. Maar veilig voor wind en herrie van de zeer nabij gelegen drukke straatweg.

De leiding was vast begonnen met het opzetten van het kampement, en het aanleggen van een enorm kampvuur, wat niet geheel zonder problemen verliep, n.l. het hout wat moest gaan branden was goed nat. Maar het gezegde 'de aanhouder wint' gaat hier voor 100% op. Na 4 uur verbitterd vechten om vlammetjes en vonken, en het gebruik van zeer kostbare petroleum(!) was het ons dan gelukt een redelijk vuurtje aan te leggen.

En toen was het dus het wachten op onze leden echt begonnen.

Wat overigens ongebruikelijk lang duurde.
Het schijnt moeilijk te zijn om te doen wat
duidelijk op papier staat geschreven.
Met als gevolg dat een groep totaal niet
volgens de route heeft gelopen en daar-
door ook teveel onnodige kilometers heeft
gelopen. De andere groep was schijnbaar helemaal de
kluts kwijt en heeft westwaarts gelopen i.p.v. noord-
waarts, met als gevolg dat zij in Den Dolder(!) uit-
kwamen. Deze laatste groep heeft het laatste deel van
de tocht dan ook maar in de auto volbracht, gezien het
tijdstip waarop zij gevonden werden: half vijf.
Speciale vermelding: Martin van de Busse stond erop
dat hij de tocht zou uitlopen, en kwam dan ook absoluut
als de laatste aan. KLASSE! Martin!!
Maar Martin was nog fit genoeg om een boterham met twee
knakworsten en een heerlijke mok hete erwtensoep, die
al twee keer was opgewarmd, in zijn mik te dauwen.
Overigens moet er ook opgemerkt worden dat de heren en
dames Zeeverkenners verdacht rustig waren toen zij op
het kampterrein terugkeerden.

Bij het ontbijt was het ook ontzettend frappant om te
zien hoe snel de 4 broden op waren, dit
terwijl normaal gesproken er minstens
1 brood overblijft. Zou dit door vermoeid-
heid komen misschien?

Na een perfect getimed thuisreis was het dan ook weer
lekker badderen na een perfect verlopen pooltocht (op
het weer na dan).

De bouw van de hooiberg vordert ook gestaag en is dan
nu ook al enige tijd volledig wind- en regendicht.
Er wordt nu druk gewerkt aan de afwerking van het ge-
heel. Dit dankzij de bijzondere inspanningen van Nico
en Jaap. Applaus!

Laatste nieuws: Er gaan geruchten dat er een loodsens-
tam wordt opgericht.

Oh, ik weet niet meer wat ik moet schrijven, dus ik hou
er nu al (!) mee op.

